

Titlu original (eng.): Price of love

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
ADAMS, CAROLINE

Învăluită în întuneric/ Caroline Adams

Traducător: Ileana Dinu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2020.

ISBN 97 8-606-736-332-6

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC “

CAROLINE ADAMS

Învăluită în întuneric

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ILEANA DINU.

Editura și Tipografia

ALCRIS

*vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"*

1073	Marilyn Mayo	-Trăind din amintiri
1074	Amanda Clark	-Planul lui Shannon
1075	Helen Ray	-Regina gheturilor
1076	Daisy Logan	-Serenadă pentru un înger
1077	Carol Bogolin	-O căsătorie salvată
1078	Paula Firth	-Inima bine păzită
1079	Carole Dean	-O ofertă de nerefuzat
1080	Sheila Holland	-Inimi zbuciumate
1081	Jenny Ranger	-Un nou început
1082	Denise Egerton	-O femeie cutezătoare
1083	Lynn Fairfax	-Sub protecția iubirii
1084	Katheleen Eagle	-La fel ca altădată
1085	Stella Flint	-Cer roșu în zori
1086	Maysie Grieg	-Sfidând pericolul
1087	Penny Jordan	-Femeia care urăște bărbații
1088	Robin James	-Revenirea la viață
1089	Barbara Perkins	-Zbor spre primăvară
1090	Mary Arbor	-Sacrificiu pe altarul dragostei
1091	Lucy Walker	-Regăsirea speranței
1092	Jasmine Craig	-Dragoste învingătoare
1093	Tracy Pearson	-Căsnicie în pericol
1094	Isabelle Marais	-Mai mult decât iubiți
1095	Teresa Dawson	-Bărbatul renegat

Capitolul 1

– Unde naiba ești? Am simțit că înnebunesc din cauza ta, iar David a început să-și smulgă părul din cap! Dar asta nu mai contează. Te simți bine, pentru numele lui Dumnezeu?

– Mă simt chiar foarte bine, Emma, zise Kit, după ce trase aer în piept. Nici nu mai voia să audă numele lui David. S-a terminat totul între noi, nu ți-am spus?

– Ba da, Kit, mi-ai spus. David a fost un prost, ca întotdeauna, și mă doare să recunosc asta, pentru că este fratele meu. Tocmai cu Virginia s-a

încurcat! N-am văzut un nume mai nepotrivit unei astfel de femei, mă refer la primele șase litere care-l alcătuiesc.

– Emma... Kit închise ochii și-și controlă vocea vrând să pară calmă și distantă, cu toate că inima îi bătea nebunește. Nu mai vreau să discut problema asta. Gata, s-a terminat totul între noi. Am aranjat ca plata jumătății ce-mi revine din chiria apartamentului să se facă din...

– Unde te afli acum? o întrerupse Emma, sper că nu faci nicio prostie!

– Fii liniștită! o calmă Kit. Mi-am luat o mică vacanță ca să mă gândesc la ce va fi de acum înainte. O să iau legătura cu tine peste vreo săptămână sau două, da? Ai grijă de tine.

Fata lăsă jos receptorul și se rezemă de peretele cabinei telefonice din holul hotelului. Această convorbire i-l readusesese foarte viu în minte pe David și figura lui îi apăru o clipă în fața ochilor, așa cum îl văzuse

ultima oară, în ușa apartamentului pe care-l cumpăraseră pentru apropiata lor căsătorie. Revăzu și trupul gol al Virginiei, expus privirilor ei de David, care deschisese ușa. Când își dădu seama că o șocase prea tare, David veni după ea.

– Nu are rost să mai insiști, David, îi spuse ea. Și cred că asta îți aparține. Scoase cu mișcări lente inelul cu diamant și i-l întinse, iar el roși.

– Nu fi proastă, țipă el. Sper că nu renunți la mine pentru asta! David făcu un gest cu mâna spre ușa închisă, pe care abia ieșiseră. Aveam nevoie de o femeie și ea a fost la îndemână, asta-i tot, Kit! David o prinse de braț, încercând s-o oprească. Kit, sper că te mai gândești! Trebuie să ne căsătorim în curând, avem apartamentul, mobila, tot ce ne trebuie...

– Păstrează-le. Dă-mi drumul, vreau să părăsesc locul ăsta cu demnitate, îl rugă Kit.

Păstrează totul. Nu m-aș mărita cu tine nici dacă ai fi singurul bărbat de pe lume!

Torentul de vorbe o urmărise chiar și când ieșise din clădire, amestecându-se cu imaginea Virginiei, cu picioarele desfăcute sub trupul gol al lui David. Kit încercase să se elibereze de această imagine care îi provoca silă. Când ieșise din clădirea în care funcționa aerul condiționat, pășise în căldura toridă a străzii ca și cum ar fi intrat într-un cuptor. Casablanca. Kit își îndreptase umerii și pornise spre mașina de culoare roșie pe care o închiriasse, lăsând în urmă-i imaginea aceea umilitoare și dureroasă. Trecuse în revistă relația ei cu David care începuse cu optsprezece luni în urmă. Dar gata, nu mai era cazul acum să-și piardă vremea cu regrete; numai spre seară, în singurătatea camerei ei, își va vărsa focul. Părăsise Casablanca îndreptându-se spre Essaouira, oraș al cărui nume însemna, în limba arabă, mica fortăreață.

Directorul hotelului la care se cazase îi povestise despre portul orașului, în care sosiseră pe aceste meleaguri cu mii de ani în urmă romanii, pentru a-și procura coloranții obținuți din cochilie de scoică. Turnurile vechii fortărețe care se ridica odinioară pe locul orașului se aliniau încă pe strada principală și în timp ce le privea, desigur cu o curiozitate îndreptățită, auzise pași în spatele ei, apoi simțise o lovitură puternică și o durere ascuțită în umăr. Căzuse la pământ.

Își reveni încet din starea de inconștiență în care se aflate câteva ore, realizând că avea o durere acută la nivelul capului și nu-și mai simțea picioarele.

— Mă auzi? Încearcă să deschizi ochii. Kit auzi o voce de bărbat, apoi o mână rece i se așeză pe frunte. Bine, dacă nu poți, nu vorbi, dar să știi că ești în siguranță. Mă auzi? Kit nu răspunse. Se simți ridicată din locul în care se afla. Știa că

era bine să deschidă ochii și să răspundă la întrebările care i se puneau, dar îi era mai ușor să recadă în acel întuneric... Încearcă să-ți revii, insistă vocea, ai reușit de câteva ori să vorbești coerent. Deschise ochii. Vocea i se părea cunoscută. Bărbatul era francez, sau poate italian?

– Stai liniștită și concentrează-te asupra figurii mele până când îți dispare amețeala. Kit îl privi printre gene. Părul îi ajungea până la umeri, pomeții îi erau proeminenți, nasul drept și ochii căprui-gălbui, dându-i un aer de masculinitate agresivă. Dar cine era el? Și unde se afla ea? De ce se simțea atât de rău?

– Vă rog... Kit încercă să se ridice în șezut de pe canapeaua de piele pe care se afla.

– Am spus să stai liniștită, se auzi din nou vocea bărbatului, o voce fermă și puternică. Ai primit o lovitură puternică la cap, așa că nu te

mai agita.

– Lovitură... Kit simți lacrimi de neputință și durere.

– Trebuie să-mi spui cum te cheamă și unde locuiești, dacă nu cumva ești turistă.

– Turistă? repetă Kit. Nu știu.

Putea fi turistă. Sau orice altceva, nu-și amintea nimic.

– Încearcă să te relaxezi, ai fost destul de serios lovită iar animalul care ți-a făcut asta ți-a luat și poșeta, așa că nu te poți legitima. Am sperat ca atunci când îți revii să ne poți da detalii, dar după câte văd... Bărbatul ridică din umeri. Relaxează-te, deocamdată. Eu sunt Gerard Dumont.

Francez, deci, își spuse Kit. Da, era evident.

–Tu ești...?

– Eu... vocea îi pieri și deschise ochii larg. Eu sunt... nu știu cine sunt...

– Da, nu este ceva neobișnuit, nu-ți face -

probleme. Bărbatul, în ciuda accentului francezesc, vorbea o engleză foarte corectă. Efectul loviturii se va diminua și o să-ți amintești cine ești. Kit privi impasibilă figura bronzată a bărbatului și făcu un efort să-și amintească. Trebuia să-și amintească ceva. Am anunțat poliția, mai spuse bărbatul. Se pare că ai fost atacată tocmai când s-a înregistrat un furt de bijuterii în oraș. De aceea n-ai fost considerată o prioritate.

– O, zise Kit, dar unde mă aflu?

– În biroul meu, îi spuse bărbatul ai cărui ochi aveau ciudate lumini gălbui. Nu-ți amintești nimic? Privește hainele cu care ești îmbrăcată, poate asta te ajută cumva. Ar fi mai bine să-ți revii înainte de sosirea poliției care-ți va pune o serie de întrebări. Kit își privi picioarele și observă că era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni albi și purta sandale de culoarea cafelei. Cu toate astea, nu-și putea aminti cine este.

– Nu-mi pot aminti nimic, îmi pare rău.

Poliția sosi câteva minute mai târziu și cei doi ofițeri vorbeau engleza destul de bine, dar ea nu le spuse mai nimic, repetând că nu știa cine este și unde se află.

– Cred că doamna are nevoie de un medic, interveni Gerard.

– Trebuie să merg cu ei? zise Kit privindu-l cu disperare, căci i se părea imposibil să părăsească singura persoană care-i devenise cunoscută.

– Vei fi în siguranță cu ei, spuse bărbatul și privi îngrijorat, sau așa i se păru lui Kit, la ceasul de aur masiv pe care-l purta la mână.

– Văd că nu am de ales. Kit nu-și dădea seama dacă nu cumva glasul ei era prea strident, dar bărbatul nu putea exprima mai clar faptul că ea îl incomoda, și simți nevoia să se revolte. Probabil că sunteți un om foarte ocupat, domnule Dumont, nu vreau să vă mai rețin. Vă mulțumesc pentru amabilitate. Și atunci bărbatul o privi și ochii li se întâlniră pentru prima oară.

— Ați terminat? i se adresa Kit polițistului, un bărbat în jur de cincizeci de ani. Vă rog să mă duceți la cel mai apropiat spital și vom continua discuția acolo.

Oare ea era obișnuită să dea ordine oamenilor? Se miră, căci nu i se părea firesc să vorbească astfel. Era speriată, nefericită, bolnavă și disperată dar acest bărbat îi dăduse clar de înțeles că nu voia să se implice în cazul ei. O podidiră lacrimile, dar încercă să le stăvilească. Va avea tot timpul să plângă.

— Te rog să nu mă judeci greșit, îi spuse bărbatul, sprijinind-o să se ridice. Am o întâlnire foarte importantă. Eu...

— Mulțumesc mult, domnule Dumont. Kit încercă să se țină pe picioare și-i întinse mâna tremurând. Sper că nu vei întârzia din cauza mea... Îl auzi spunând ceva în limba franceză, dar căzu imediat în aceeași stare de inconștiență și întunericul puse stăpânire pe ea.

Se trezi într-o încăpere mică, albă, cu miros puternic de antiseptice și avu sentimentul că a ajuns în acest loc răzbătând din acea lume a întunericului în care se aflate până atunci, o lume de voci necunoscute, de chipuri pe care nu le mai văzuse vreodată, dominată de durerea puternică pe care o simțea la cap. Încercă să-și miște încet capul pe pernă. Văzu o sonerie chiar lângă patul ei și apăsă cu grijă pe buton, plimbându-și în același timp privirea prin încăpere. Văzu o fereastră mică, cu draperii gri prin care lumina se strecura cu greutate. Nu avea idee unde se afla. Și ceea ce era mai grav, nu știa cine este. Închise ochii și se rugă să se poată calma. Își amintise cum căzuse pe strada aceea fierbinte și prăfuită și se lovise cu capul de caldarâm. Apoi fusese transportată într-o cameră răcoroasă și își aminti... deodată gândurile ei se întrerupseră brusc. Da, și-l aminti pe Gerard